

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
«Νέας Ἐποχῆς»...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
Ὁρθοδοξίας μας

*«Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἶδωλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατὰ Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν...»*

■ Ἀντιχριστιανικὲς θεωρίες καὶ κινήματα

Ἀποκρυφισμὸς καὶ Νέα Ἐποχὴ*

Μέρος Β΄

γ) **Τρίτη** βασικὴ διδασκαλία τῆς «Νέας Ἐποχῆς» εἶναι, ὅτι δὲν ὑπάρχει διάκριση μεταξὺ καλοῦ καὶ κακοῦ. Καὶ τὰ δύο θεωροῦνται ὄψεις τοῦ ἴδιου νομίσματος. Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ κάνει ὅ,τι αὐτὸς ὁ ἴδιος θεωρεῖ ὡς ἠθικὸ καὶ καλὸ ἢ ὅ,τι ὁ γκουρού ἢ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ομάδας τὸν διατάσσει νὰ κάνει. Γι' αὐτό, συναντᾶται σὲ μερικὲς ομάδες ἓνα εἶδος «ἀντίστροφης ἠθικῆς» περὶ τοῦ «ὀρθῶς πρακτέου».

Ὅπως σημειώνει ξένος ἐρευνητής: «Μὲ τὴ Νέα Ἐποχὴ τὸ παράλογο εἰσῆλθε στὴ ζωὴ τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα»¹.

Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι, ἡ δραστηριότητα μερικῶν ἀπὸ αὐτὲς τὶς ὀλοκληρωτικὲς παραθρησκευτικὲς ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἔχει χαρακτηριστεῖ ἀπὸ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ ἄλλους διεθνεῖς ὀργανισμοὺς, ὡς ἐγκληματικὴ².

Εἶναι πρόδηλο, ὅτι οἱ ομάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ποὺ κάνουν λόγο γιὰ αὐτογνωσία, αὐτοπραγμάτωση, αὐτοσωτηρία, ἐννοοῦν μὲ τὸ πρόθεμα «αὐτό», ὅτι ὁ ἄνθρωπος, αὐτονομημένα ἀπὸ ὅποιονδήποτε καὶ βεβαίως ἀπὸ τὸν Παντοδύναμο Θεό, μὲ μόνες τὶς δικές του «θεϊκὲς» δυνάμεις, δῆθεν θὰ ἐπι-

(*) Περιοδ. «Διάλογος», ἀριθμ. τεύχους 93 / Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2018, σελ. 5-10. Τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουρού, Γραμματέως τῆς Σ. Ἐ. ἐπὶ τῶν Αἰρέσεων. • Ἐπιμέλ., ὑπέριτιλ., παράγρ., ἔντονα ἡμέτ.

1. Jean Vernett, μν. ἔργ. σελ. 4.

2. Βλ. Ψήφισμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου τῆς 29.2.1996.

τύχει τὸ στόχο του, δηλαδή τὴν κατ' αὐτοὺς «φώτιση», ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει Θεὸς ἔξω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο, γιὰ νὰ τὸν βοηθήσει, νὰ τὸν συγχωρήσει, νὰ τὸν σώσει.

* * *

Συνοπτικά θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε, ὅτι «Στὴ Νέα Ἐποχὴ», στὴ φαινομενικὴ ἀπουσία δογμάτων χάριν μιᾶς ἄμεσης ἐμπειρίας τοῦ θείου, ἐντοπίζονται, στὴ νεφελώδη (ἀτμόσφαιρα) τῆς νέας θρησκευτικότητας μερικὲς βασικὲς πεποιθήσεις πὸν συναντῶνται ἀρκετὰ συχνὰ (πὸν οὐσιαστικὰ εἶναι δόγματα καὶ θρησκευτικὲς δοξασίες).

1) Ἡ πίστη σὲ μιὰ παγκόσμια κοσμικὴ συνείδηση, στὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος, ἡ φύση καὶ ὁλόκληρο τὸ σύμπαν εἶναι ὁμογενοποιημένο ὅλο τῆς ἴδιας φύσης. **Ἀνατρέπονται** ἐπομένως οἱ παλαιὲς διχοτομίες, μετὰξὺ πνεύματος καὶ φύσης, ἀνθρώπου καὶ θείου.

2) Ὁ προορισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπερβαίνει τὸ ἀτομικὸ ἐσύ. **Γιὰ νὰ τὸν φθάσει** ἀκολουθεῖ ἓνα εὐρὸ κύκλο πρακτικῶν καὶ ἐσωτερικῶν γνώσεων καὶ θρησκευτικῶν τεχνικῶν ἀνατολικῆς ἔμπνευσης, ἱκανῶν νὰ ὀδηγήσουν τὸν ἄνθρωπο σὲ μιὰ ἀνάπτυξη καὶ ἐμβάθυνση τῆς συνείδησής του, πὸν τὸν εἰσάγει στὸν ἀπεριόριστο ὠκεανὸ τῆς κοσμικῆς ἐνέργειας.

3) Ἡ μετενσάρκωση προκύπτει ὡς ἀξίωμα (προϋπόθεση) γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς συνείδησης. **Ὁ ἄνθρωπος** εἶναι σὲ θέση νὰ ὑπερβῆ τὸ δικό του ἐγὼ μόνον μέσῳ ἐνὸ κύκλου μετενσαρκώσεων πὸν τοῦ ἐπιτρέπουν (τοῦ δίνουν τὴ δυνατότητα) νὰ τελειοποιήσει τὴ θεϊκὴ του οὐσία καὶ νὰ ταυτιστῆ μὲ τὸν ἴδιο τὸν Θεό.

4) Ὁ φυσικὸς καρπὸς αὐτῆς τῆς περιπετειώδους μεταβολῆς θὰ εἶναι οἱ κοινωνικὲς καὶ πολιτικὲς μεταμορφώσεις, οἱ ὁποῖες θὰ ἐπιτρέψουν τὴν πραγματοποίηση μιᾶς κοινωνίας ἀγάπης καὶ ἀμοιβαίας κατανόησης»³.

3. Alesandro Olivieri Pennesi, Il Cristo del New Age, Indagine critica, Città del Vaticano, 1999, σελ. 38.

Εἶναι νομίζω περιττὸ νὰ τονίσουμε πόσο ἀντίθετες εἶναι οἱ δοξασίες αὐτὲς πρὸς τὴ Χριστιανικὴ Διδασκαλία καὶ ἰδιαιτέρως στὴν πίστη στὸν Θεό, ὡς «ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων», στὴν Πρόνοια καὶ στὴ Φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν Ἀνάσταση.

Συμπερασματικά, ἐπαναλαμβάνουμε, ὅτι οἱ ὁμάδες τῆς «Νέας Ἐποχῆς», στὴν πραγματικότητα εἶναι **ὁμάδες χωρὶς Θεό**, γιατί δὲν πιστεύουν στὸν Ἀληθινὸ Θεὸ καὶ δὲν λατρεύουν τὸν Δημιουργὸ τοῦ κόσμου.

Ἡ λατρεία πὸν προσφέρουν οἱ ὀπαδοὶ μερικῶν παραθρησκευτικῶν ὁμάδων ἢ σεκτῶν τῆς «Νέας Ἐποχῆς», στὴ φύση, στὶς ἀπόκρυφες δῆθεν δυνάμεις της, στοὺς γκουρὸ ἢ τοὺς ἄλλους «μεσσίες» τους, εἶναι **εἰδωλολατρία**.

Επομένως, δὲν εἶναι θρησκείες, ὑπὸ τὴν ἔννοια τοῦ ὄρου, ὅπως αὐτὴ ὀρίζεται ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ Σύνταγμα, ἀλλὰ παραθρησκείες, ἰδεολογικὲς τάσεις μὲ θρησκευτικὰ προσωπεῖα.

Ὁ ὀπαδὸς τῶν ὁμάδων αὐτῶν πορεύεται ὀλομόναχος τὸ δρόμο του, χωρὶς Θεό, μέσα σὲ ἀφόρητη μοναξιά, ἐπαναλαμβάνοντας ἔτσι τὴν πρώτη ἀνταρσία τοῦ ἀνθρώπου κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ γίνεται ἀποστάτης ἀπὸ τὸ θέλημα καὶ τὴν ἀγάπη Του. **Ε**πιστρέφει στὴν παλαιὰ ἀνταρσία καὶ ἀποδέχεται καὶ πάλι τὴν ψεύτικη ὑπόδειξη τοῦ «ὄφεως» ὅτι ἀκολουθώντας αὐτὴ τὴν πορεία «ἔσεσθε ὡς θεοὶ» (Γεν. γ' 5).

3. Ὁρθόδοξη θεώρηση

Υπογραμμίζοντας τὸν ἀντιχριστιανικὸ χαρακτῆρα τῆς «Νέας Ἐποχῆς», ξένος μελετητῆς τοῦ φαινομένου γράφει:

- **«Ἡ Νέα Ἐποχὴ ἐπιδιώκει νὰ ὀδηγήσει τὸν ἀνθρώπο δῆθεν σὲ ἓνα σημεῖο πὸν ποτὲ δὲν ἔφθασε, στὴν κορυφὴ ἑνὸς νέου πύργου τῆς Βαβέλ, μὲ τὶς δικές του μόνο δυνάμεις, δημιουργώντας μία δική του προσωπικὴ θρησκεία, μία θρησκεία ἀποκλειστικὰ στὰ μέτρα τοῦ ἀνθρώπου. Στὴ θρησκεία ἑνὸς Θεοῦ πὸν ἔγινε ἀνθρώπος προτιμᾷ ἐκείνη τοῦ ἀνθρώπου πὸν ἔγινε Θεός. Θὰ εἶναι τέτοια ἢ νέα παγκόσμια θρησκεία πὸν θὰ καταλάβει τὴ θέση τοῦ Χριστιανισμοῦ»⁴.**

4. Αὐτόθι, σελ. 50.

Καί συνεχίζει:

- «**Ο** νέος άνθρωπος τῆς Νέας Ἐποχῆς δὲν ἔχει πλέον ἀνάγκη τῆς χάριτος. **Τοῦ** ἀρκεῖ νὰ θέσει σὲ “ἐνέργεια” τὶς δυνάμεις τῆς συνείδησής του καὶ τοῦ μυαλοῦ του ποὺ δὲν ἔχει ἀκόμη ἐπαρκῶς χρησιμοποίησει...

Ο πιστὸς τῆς Νέας Ἐποχῆς θεωρεῖται ἀπολύτως αὐτόνομος: δὲν ἔχει ἀνάγκη σωτηρίας διότι σώζεται ἀφ’ ἑαυτοῦ, ἀναπτύσσοντας ὅλες τὶς ἱκανότητες τοῦ ἀνθρώπινου δυναμικοῦ του ... καὶ ἄρα δὲν ἔχει ἀνάγκη νὰ σωθεῖ μέσω τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ἀφοῦ ὁ καθένας σώζεται μόνος του μέσα ἀπὸ τὸ φῶς τῆς δικῆς του συνείδησης. **Θ**ὰ ξαναβρεῖ τὴν ὑγεία τοῦ σώματός του μέσω τῶν νέων θεραπειῶν, τὴ θεραπεία τοῦ πνεύματος μὲ τὶς πρακτικὲς ἀνάπτυξης τῆς συνείδησης καὶ ἐκείνη τῆς ψυχῆς μὲ τὴν ἐσωτερικὴ φώτιση καὶ ὄχι μέσω τοῦ Ἰησοῦ»⁵.

- **Ο** ἄνθρωπος στὴ «Νέα Ἐποχή», ἀποδεχόμενος τὶς πανθεϊστικὲς διδασκαλίες τῆς χάνει τὴν ἐλευθερία του καὶ ὑποδουλώνεται σὲ ὀλοκληρωτικὲς διδασκαλίες καὶ ὁμάδες.

- **Ο** Ἀποκρουφισμὸς καὶ ἡ «Νέα Ἐποχή» ἀνατρέπουν τὴν περὶ Θεοῦ, κόσμου καὶ ἀνθρώπου Χριστιανικὴ Πίστη, τὴ διδασκαλία περὶ καλοῦ καὶ κακοῦ, περὶ σωτηρίας καὶ ἐλεύθερης βουλήσεως τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀρνοῦνται τὴ μοναδικότητα τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

- **Σ**υχνὰ τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὰ κείμενα τῶν Εὐαγγελίων, ἐρμηνεύονται ἀλληγορικὰ καὶ ἀποκρουφιστικὰ καὶ κακοποιοῦνται.

- **Ο**ἱ ἐκπρόσωποι τῆς «Νέας Ἐποχῆς» κάνουν διάκριση μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, τὸν Ὅποιο θεωροῦν ὡς ἓνα ἀπλὸ ἀνθρώπινο ὄργανο, καὶ **τοῦ «Χριστοῦ»**, ὡς **κοσμικῆς κατάστασης**, ὁ ὁποῖος, παρὰ τὶς ποικίλες ἐκδοχὲς του στὶς διάφορες ὁμάδες, θεωρεῖται ὡς θεϊκὴ ὄντοτητα «κοσμικὴ» καὶ ἀπρόσωπη.

- **Κ**ατὰ τὴν Θεοσοφικὴ διδασκαλία, ὁ Ἰη-

5. Αυτόθι, σελ. 52.

σοῦς δὲν ταυτίζεται μὲ τὸν «Χριστό», ὁ ὁποῖος «κατοίκησε» μέσα στὸν Ἰησοῦ στὸ παρελθὸν καὶ θὰ γνωρίσει καὶ ἄλλες ἐνσαρκώσεις στὸ μέλλον.

- **Κατὰ τὴ «Νέα Ἐποχὴ»** ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι «χριστός», ἀλλὰ τῆς «Ἐποχῆς τῶν Ἰχθύων», μιᾶς ἀστρολογικῆς δηλαδὴ ζωδιακῆς ἐποχῆς, πού βρίσκεται μεταξὺ τῆς προηγούμενης «Εβραϊκῆς ἀπονομῆς» τοῦ Κριοῦ καὶ τῆς «Ἐποχῆς τοῦ «Υρδοχόου».

- **Εἶναι μία ἀκόμη ἐνσάρκωση τῆς θείας ἀπρόσωπης οὐσίας,** ἕνας Ἀβατάρ, ὅπως πολλοὶ ἄλλοι πρὸ αὐτοῦ, (Ἵωρος, Βούδδας, Μποντισάτβα ἢ Κρίσνα, Ράμα, Ἰμάμ Μαχντί, Σανκαρατσάρνα, Μαχαβίρ κ.ἄ.).

- **Ἐπομένως,** ὁ «χριστός» τῆς «Νέας Ἐποχῆς», δὲν ταυτίζεται μὲ τὸ μοναδικὸ ἱστορικὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Γεννηθέντος ἐν Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας καὶ Σταυρωθέντος ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, ἀλλὰ εἶναι ὁ «κοσμικὸς Χριστὸς» πού ταυτίζεται μὲ τὸ «Ἐν», τὴν Συμπαντικὴ «Θεία οὐσία», ἡ ὁποία ἐνυπάρχει στὸ σύμπαν καὶ σὲ κάθε ἄτομο.

- **Ὁ** Ἀποκρυφισμὸς καὶ ἡ «Νέα Ἐποχὴ» ἀντιλαμβάνονται τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ὡς «ἕνα μύστη, θεραπευτὴ ἢ δάσκαλο τῆς “τέχνης” τῆς ἀστρολογίας, ὅπως εἶναι ὁ Βούδας, ὁ Μωάμεθ καὶ οἱ δάσκαλοι τῶν ἀποκρυφιστικῶν ομάδων»⁶.

- **«Ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ὁ μοναδικὸς Κύριος καὶ Σωτῆρας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ ἐκείνη ἡ ἰδιαίτερη θεϊκὴ ἐνέργεια πού ἐκδηλώθηκε καὶ στὸν Ἰησοῦ τῆς Ναζαρέτ, τῆς ὁποίας καθέννας θὰ μπορούσε νὰ ἀποκτήσει ἐμπειρία. Στὴ Νέα Ἐποχὴ πράγματι ὁ Χριστὸς παρουσιάζεται ὄχι ὡς πρόσωπο, ἀλλὰ ὡς δράση... γίνεται λόγος γιὰ λειτουργία, χριστὸ-ἐνέργεια καὶ γιὰ παγκόσμιο χριστικὸ πνεῦμα ἐνσαρκωμένο σὲ ποικίλους διδασκάλους (Κρίσνα, Βούδα, Ἰησοῦ, Μωάμεθ κ.λπ.)»⁷.**

- **Ἀποκρυφισμὸς καὶ Νέα Ἐποχὴ** σημαίνουν ἐπιστροφή στὰ «ἔργα τοῦ σκότους» (Ρωμ. γ' 12).

- **Γιὰ τὴν ἐπιστήμη, ἀλλὰ καὶ τὴ Χριστιανικὴ Διδασκαλία**

6. Πορίσματα Ε' Σεμιναρίου Πίστεως, Αἴγινα 21-27.8.1983, π. Αντ. Αλεβιζοπούλου, Ποιμαντικὴ ἀντιμετώπιση τῶν αἰρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας, Αθήνα 1995, σελ. 142.

7. Giuseppe Ferrari, Che cos' é il New Age, περιοδ. Religioni e Sette, nel mondo, ἔτος 2, ἀριθμ. 1, 1996, σελ. 30.

δὲν ὑπάρχουν ἀπόκρυφες δυνάμεις οὔτε ἀπόκρυφη γνώση. Πέραν τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου ὑπάρχει μόνον ἡ Πρόνοια καὶ ἡ Παντοδυναμία τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

• **Ο** «κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν» Θεοῦ πλασμένος ἄνθρωπος μόνον ἀπὸ τὸν Θεὸ ἀναμένει τὴ σωτηρία του διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν. **Κ**άθε γνώση ἀναγκαία γιὰ τὴ σωτηρία του, τοῦ ἔχει ἀποκαλυφθεῖ «ἐφ' ἅπαξ» διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

• **Α**ντιθέτως, ἡ σωτηρία γιὰ τὴ «Νέα Ἐποχὴ» ἐπιτυγχάνεται ἀπὸ τὴν ἐμπειρία καὶ τὴ γνώση. **Π**ερνᾶ μέσα ἀπὸ τὴ μεταμόρφωση τῆς συνείδησης ἀπὸ προσωπικὴ σὲ κοσμικὴ. **Κ**ατὰ συνέπεια ἡ σωτηρία δὲν εἶναι ἔργο κάποιου Ἄλλου, μὲ τὸν ὅποιο ὁ ἄνθρωπος συνεργάζεται, ἀλλὰ ἀποκλειστικὰ ἔργο τοῦ ἴδιου τοῦ ἀνθρώπου.

• **Σ**τὴ Νέα Ἐποχὴ δὲν ὑπάρχει ἡ ἔννοια τῆς ἁμαρτίας οὔτε ἡ ἀνάγκη τῆς σωτηρίας διὰ τοῦ Χριστοῦ, τὰ πάντα στηρίζονται στὴν ἄρμονία μὲ τὴ φύση καὶ τὸν κόσμο καὶ στὴ συμφωνία μὲ τὸν ἑαυτὸ μας»⁸.

• **Ο**ἱ σημαντικὲς διαφορὲς μεταξὺ «Νέας Ἐποχῆς» καὶ Χριστιανισμοῦ, γράφει στὸ περιοδικὸ «Πειραϊκὴ Ἐκκλησία» ὁ Andrious Valencius, εἶναι

– **«πὼς ἡ Νέα Ἐποχὴ, ὑπὸ τὴ θρησκευτικὴ μορφή, εἶναι ἡ θρησκεία τοῦ ἴδιου μας τοῦ ἑαυτοῦ. Ο ἄνθρωπος χτίζει τὴν πραγματικότητά του, ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ θεὸς τοῦ ἑαυτοῦ του.**

– **Γ**ιὰ τὴ Νέα Ἐποχὴ, ὁ ἄνθρωπος εἶναι τέλειος. **Γ**ιὰ τὸ Χριστιανισμὸ εἶναι ἁμαρτωλός. **Σ**τὴν πρώτη περίπτωση παραδέχεται τὸν ἑαυτὸ του ὅπως εἶναι (γιατὶ ὄχι, ἂν εἶναι τέλειος), στὴ δευτέρη περίπτωση καλεῖται στὴ Μετάνοια.

– **Σ**τὴν πρώτη τονίζει τὴν ἀνεξαρτησία του, στὴ δευτέρη ἀφήνει τὴν ἀνεξαρτησία του.

– **Σ**τὴν πρώτη ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀδύνατος λόγω τῆς ἄγνοιάς του, στὴ δευτέρη λόγω τῆς ἁμαρτίας.

– **Σ**τὴν πρώτη λατρεύει τὴ δημιουργία, στὴ δευτέρη τὸν Δημιουργό.

– **Η** πρώτη βλέπει τὸ μυστικισμὸ καὶ τὴν ἀλλαγὴ τῆς συνείδησης σὰν αὐτοσκοπὸ, ἡ δευτέρη γιὰ κάποιον Ἄλλον.

8. Αὐτόθι, σελ. 30-31.

- Στήν πρώτη ὁ ἄνθρωπος σώζεται μὲ τὰ δικά του μέσα, στή δεύτερη σώζεται ἀπὸ τὸν Θεό.

- **Η** πρώτη ἀναζητᾷ τὴν πληρότητα, ἡ δεύτερη τὴν κένωση.

- **Η** πρώτη θέλει τὴν πνευματικὴ ἐμπειρία καθ' αὐτή, ἡ δεύτερη γιὰ τὸν Χριστό.

- **Η** πρώτη πιστεύει στή μετενσάρκωση, ἡ δεύτερη στήν ἀνάσταση.

- Στήν πρώτη, ὁ συναισθηματισμὸς εἶναι θεμέλιο τῆς πίστεως, στή δεύτερη θεμέλιο εἶναι ἡ ἀποκάλυψη καὶ ὁ ἱστορικὸς Ἰησοῦς. **Η** θέληση εἶναι πιὸ σημαντικὴ ἀπὸ τὸ συναίσθημα.

- **Γιὰ** τὴν πρώτη μόνον ἡ φύση εἶναι πραγματικὴ, γιὰ τὴν ἄλλη εἶναι ἐφήμερη.

- **Η** πρώτη μιᾷ γιὰ παραφυσικό, ἀναζητᾷ τὶς κρυφές ἀνθρώπινες δυνατότητες, ἡ δεύτερη μιᾷ γιὰ τὸ ὑπερφυσικό καὶ ἀναζητᾷ ὄχι τὸ ἐντυπωσιακό, ἀλλὰ τὴν πνευματικὴ ζωὴ πρὸς δόξα Θεοῦ.

- **Η** «θρησκεία» τῆς πρώτης εἶναι ἐγωκεντρικὴ, τῆς δεύτερης θεοκεντρικὴ.

- **Γιὰ** τὴν πρώτη ὁ Θεὸς εἶναι μιὰ ἀκαθόριστη δύναμη, γιὰ τὴν δεύτερη εἶναι ἓνα Πρόσωπο.

- **Γιὰ** τὴν πρώτη ὁ Θεὸς εἶναι στὸν ἄνθρωπο, γιὰ τὴν ἄλλη ὁ Θεὸς εἶναι ὑπερβατικὸς καὶ κύριος.

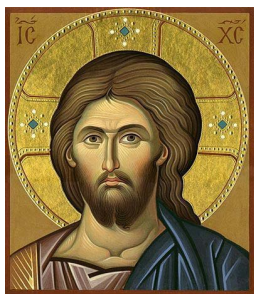
- **Η** διαφορὰ μὲ τὸ νεοπλατωνισμό ἢ μὲ τὴν ἀπλούστερη ἐκδοχὴ του στή Νέα Ἐποχὴ, εἶναι πῶς γιὰ τὸν Χριστιανισμό, ὁ ἄνθρωπος θεωρεῖ τὸ Ἕνα, ἀλλὰ δὲν εἶναι μέρος αὐτοῦ, εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ Ἕνα...

- Δεχτήκαμε τὸ λόγο τῆς Γραφῆς: εἴμαστε κοινωνοὶ θείας φύσεως. **Πῶς** γίνεται αὐτό; **Προορισμὸς** μας εἶναι ἡ ἔνωση μὲ τὸν Θεό, ἀλλὰ ἡ ἔνωσή μας **δὲν εἶναι ὑποστατικὴ**, ὅπως συμβαίνει μὲ τὴν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ, **οὔτε οὐσιαστικὴ**, ὅπως μεταξὺ τῶν τριῶν προσώπων τῆς Ἁγίας Τριάδος⁹.

• **Ο** π. Βασίλειος Γεωργόπουλος παρατηρεῖ:

«**Ο** ὀρθόδοξος χριστιανὸς ἐν προκειμένῳ βρίσκεται ἀπέναντι σὲ ἓνα φαινόμενο πὸ μὲ ἐξαιρετικῶς δόλιους τρόπους καὶ μεθοδικές ἐνέργειες ἀπειλεῖ νὰ ἀλλοιώσει τὸ φρόνημά του.

9. Andrius Valencius, Ἡ «Νέα Ἐποχὴ» ἀπέναντι στήν Ἀνατολικὴ Χριστιανικὴ Παράδοση, περιοδ. «Πειραϊκὴ Ἐκκλησία», σελ. 41-46, ἀναδημοσίευση ἀπὸ τὸ περιοδ. «Σύγχρονα Βήματα», τ. Ἰανουαρίου-Μαρτίου 1996.

Κίνδυνεύει πνευματικά και ύπαρξιακά από τὸ φρόνημα τῆς Νέας Ἐποχῆς.

Ἐνα φρόνημα πὺ ἀποτελεῖ σύνθεση διανοημάτων ἀνθρώπων πονηρῶν καὶ γοήτων (2 Τιμ. 3, 13), στοιχείων τοῦ κόσμου (Κολ. 2, 20), φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης (Κολ. 2, 8), πνευμάτων πλάνης καὶ διδασκαλίες δαιμονίων (1 Τιμ. 4, 1), γραῶδεις μύθους (1 Τιμ. 4, 7), βέβηλες κenoφωνίες καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως (1 Τιμ. 6, 20).

Ο ἀποκρυφισμὸς τῆς Νέας Ἐποχῆς εἶναι μιὰ δυνητικὴ πνευματικὴ ἀπειλή, καθὼς ἐλλοχεύει ὁ κίνδυνος χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθοῦν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐπιστρέψουν σ' αὐτὰ πὺ βεβαίωσαν κατὰ τὴ βάπτισή τους ὅτι ἀρνήθηκαν, τὰ ἔργα δηλαδή, τὴ λατρεία, τοὺς ἀγγέλους καὶ τὴν πομπὴ τοῦ διαβόλου. **Κ**ίνδυνος πὺ καθίσταται ἀκόμα πιὸ ὁρατὸς ἐὰν συνεκτιμήσουμε τὸ ἔλλειμμα κατήχησης πὺ παρουσιάζεται στοὺς χριστιανούς μας μαζὶ μὲ τὴ σύγχυση πὺ ἐπικρατεῖ στὴν ἐποχὴ μας»¹⁰.

● **Α**ναφερόμενος στὴ σωστὴ στάση προσεγγίσεως τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ χώρου καὶ τοῦ φαινομένου τῆς «Νέας Ἐποχῆς» ἐκ μέρους τῶν Χριστιανῶν, ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος ὑπογραμμίζει:

«**Ο** Ἀπόστολος Ἰωάννης προσδιορίζει αὐτὴ τὴ στάση: “**Α**γαπητοί, μὴ πιστεύετε εἰς κάθε πνεῦμα, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα, ἐὰν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεό, διότι πολλοὶ ψευδοπροφήτες ἐξῆλθαν εἰς τὸν κόσμον” (Α΄ Ἰω. δ΄ 1). **Ο** Ἀπόστολος δίνει καὶ τὸ “μέτρο” ἀναγνωρίσεως· εἶναι ἡ πίστη στὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ (πρβλ. Α΄ Κορ. ιβ΄ 3). **Ο** λόγος τῆς πίστεως πὺ κηρύττεται στὴν Ἐκκλησία εἶναι ἡ πίστη στὴν Κυριότητα τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ὁμολογία ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Κύριος (Ρωμ. ι΄ 8-11). **Ο**ποιοὺς δὲν ὁμολογεῖ τὸ μυστήριον τῆς σωτηρίας “ἐν Ἰησοῦ Χριστῶ”, ὅτι δηλαδή ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς “ἦλθεν ἐν σαρκί”, ἐμπνέεται ὄχι ἀπὸ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου (Α΄ Ἰω. δ΄ 23)».

● **Κ**αὶ συνεχίζει:

«**Σ**τὸ χῶρο αὐτὸ (δηλαδή τῆς «Νέας Ἐποχῆς») δὲν γίνεται

10. π. Βασ. Γεωργοπούλου, Ἐπίκουρος Καθηγ. Α.Π.Θ. Ἀποκρυφισμὸς καὶ Νέα Ἐποχὴ, Εἰσηγήση στὴν ΙΖ΄ Πανορθόδοξη Συνδιάσκεψη, Ν. Προκόπιον Εὐβοίας 2005, Πρακτικά, σελ. 119.

ἀποδεκτὸς ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς μοναδικὸ καὶ ἀνεπανάληπτο πρόσωπο. Ἐκλαμβάνεται ὡς ἓνας ἀπὸ τοὺς πολλοὺς Δασκάλους ἢ “πνεύματα”, πὺν ἀνήκει σὲ μιὰ “Ἀδελφότητα” καὶ ἐξι-σώνεται μὲ τὸν Βούδα, τὸν Μωάμεθ ἢ καὶ συγχρόνους γκουροῦ ἢ μετενσαρκώνεται σὲ κάθε ἐποχὴ μὲ διαφορετικὰ ὀνόματα... **Οἱ ἀποκρυφιστὲς** διακηρύσσουν πὺς ἔχουν τὴν ἐξουσία νὰ ἐξαναγκάσουν τρόπον τινὰ τὸν Θεό, μὲ τὶς πνευματιστικὲς τεχνικὲς τοὺς καὶ τὶς ἀποκρυφιστικὲς μεθοδεύσεις τοὺς νὰ ἐναρμονιστοῦν μὲ τὴν “Συμπαντικὴ ἐνέργεια” καὶ νὰ τὴν χρη-σιμοποιήσουν κατὰ βούληση. Βέβαια ἐδῶ προϋποτίθεται ἄλλη ἀντίληψη γιὰ τὸν Θεό...

Πρέπει ἀκόμη νὰ ποῦμε πὺς ὁ Χριστιανὸς δὲν ἐπιδιώκει “ἐμπειρίες” καὶ παραφυσιολογικὰ φαινόμενα, οὔτε στηρίζει τὴν πίστη του σ’ αὐτά... **Ἡ** Ἁγία Γραφή μᾶς πληροφορεῖ πὺς ὄλα ἐκεῖνα πὺν ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ τὴ σωτηρία, ἢ σωτήρια ἀλήθεια, παραδόθηκαν “ἅπαξ στοὺς Ἁγίους” (Ἰούδα 3) καὶ ὄχι “τμηματικά”. **Ἐκεῖνο** λοιπὸν πὺν μένει εἶναι νὰ μείνουμε πιστοὶ σ’ αὐτὴ τὴ σωτήρια ἀλήθεια καὶ μὲ ταπεινὸ φρόνημα νὰ τὴν καταστήσουμε βίωμά μας μέσα στὴν κοινωνία τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου»¹¹.

• **Τέλος**, σὲ ἀνακοίνωση τῆς Διεύθυνσης Ποιμαντικῆς Δια-κονίας τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἐπισημαίνεται:

«**Ἡ** κίνηση (τῆς «Νέας Ἐποχῆς») προδίδει τὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ τὴ χριστιανικὴ ἠθική, ἀκυρώνει τὸ Εὐαγγέλιο τῆς σωτηρίας ἐν Χριστῷ καὶ ἀπειλεῖ ὀλόκληρο τὸν εὐρωπαϊκὸ πο-λιτισμὸ, ἀφοῦ στρέφει τὴν προσοχὴ τοῦ ἀνθρώπου “μέσα του” καὶ τὸν ἀφήνει ἀδιάφορο γιὰ ὄ,τι ἐμεῖς ὀνομάζουμε κοινωνικὸ καθῆκον, συμμετοχὴ στὴν εὐθύνη γιὰ τὴν πνευματικὴ, κοινω-νική, πολιτιστικὴ, πολιτικὴ καὶ ὀικονομικὴ ἀνάπτυξη»¹².

* * *

Ὅλοκληρώνοντας τὶς σκέψεις μας, μποροῦμε νὰ ποῦμε, ὄτι ἢ «Νέα Ἐποχὴ» εἶναι τὸ ἀρχαῖο ψέμα τοῦ Διαβόλου «ἔσε-σθε ὡς θεοί», σὲ νέα μορφή, μὲ ποικίλα σατανικὰ προσωπεῖα καὶ ἀναρίθμητες πονηρὲς μεθοδεύσεις.

11. π. Ἀντ. Ἀλεβιζοπούλου, Ἀποκρυφισμὸς στὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας, Μαγεῖα, τεύχη 16-20, Ἀθήνα 1996, σελ. 421-423.

12. Ἀθήνα, 22 Ὀκτωβρίου 1988.

Μαζι μὲ τὸν π. Ἀρσένιο Βλιαγκόφτη καταλήγουμε στὸ συμπέρασμα, ὅτι

● **«Σ'** ὅλα τὰ σκοτεινὰ καὶ ἐπικίνδυνα σχέδια, γιὰ ἐπιβολὴ τῆς Νέας Τάξεως Πραγμάτων καὶ μιᾶς παγκοσμιοποιήσεως χωρὶς Χριστὸ καὶ ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ, ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ἔχουμε νὰ ἀντιτάξουμε τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. **Στὴν** ψευδὴ καὶ ἐωσφορικὴ ὑπόσχεση τῆς αὐτοθεώσεως, ἔχουμε νὰ ἀντιπροτείνουμε τὴν ἀληθινὴ “κατὰ χάριν” θέωση στὴν ὁποία καλούμεθα ἀπὸ τὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, σὲ κοινωνία ἀγάπης μὲ Αὐτὸν καὶ ὑπακοῆς στὸ πανάγιο θέλημά Του»¹³.

(Τέλος)

13. π. Ἀρσ. Βλιαγκόφτη, Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴ «Νέα Ἐποχή», ἀνάτυπο ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Παρακαταθήκη».